HLAS MISIE

podzim

Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku

2012 – 3

Předplatné : **12**,- sFr Ročně 4x

Ročník:XL

Kam se poděla neděle?

Existuje dvojí vnímání času. Cyklické a lineární. My žijeme v lineárním pojetí, a tak jsme neustále ve stresu.

Cyklicky totiž vnímali čas naši předkové. Ti se těšili od neděle k neděli, od Vánoc k Vánocům, od jara k jaru. Takže nic nebylo ztraceno, všechno přece přijde znovu, za rok, za měsíc, za týden... Podle antropologů jsme se ocitli v lineárním pojetí plynutí času, a to znamená nepřerušovaný úprk po nekonečné linii bez zastávek a předělů. Měří se jen odvedená práce, nikam se nevracíme. Proto ten stres.

Seděla jsem u okna ve vypůjčeném panelákovém bytě v Praze. Co je dnes vůbec za den? Dopsala jsem článek, pomalu dokončuji projekt pro děti v nemocnici, a jen tak letmo si vzpomenu, že jsem už hrozně dlouho nevařila nic domácího. Bývaly doby, kdy jsem doma vařívala o sto šest. A bavilo mě to. Taky jsem hodně pekla. Vždycky v sobotu, aby na neděli byla nějaká sladká buchta. Ale v tomto půjčeném bytě je moje kuchyně trochu prázdná a studená. Jsem tak zaměřená na práci, že tou kuchyní už týdny jen procházím při cestě do koupelny, protože mým místem je pracovní stůl. Hory papírů, počítač a několik hrnků od kávy.

Co je dneska vůbec za den? Čtvrtek? Ne. Pátek? Že by sobota? Musím se podívat do mobilu. Á, neděle, zablikalo na mě z displeje. Neděle je označená červeně.

Musela jsem se zamyslet: Neděle, jako svátek nebo neděle, jako den, kdy se dohání zanedbaná práce z uplynulého týdne? Vybavily se mi cesty do kostela. Den, kdy oběd byl přesně ve dvanáct a na maminčin dotaz o čem bylo kázání, jsem já, ani mí sourozenci nikdy nevěděli. Najednou se cítím tak nějak ztracená v čase.

Postupně jsme do kostela chodit přestali. Já to vydržela do „vysoké“. Čas studií byl jako jeden velký kolotoč. Rozbil všechen ten rytmus a pravidelnost, kterou jsem znala z domova. Bydlela jsem na kolejích, ve vzdáleném městě. V kostele se už ukážu jenom na Vánoce. Možná ještě na Velikonoce. Neděle se stala jen dalším volným dne, kdy jsem mohla dotahovat práci z těch dní ostatních. Neděle, stejně, jako středy, kdy jsem neměla přednášky ani cvičení. Prostě normálka.

Vzpomínám si, jaké to bývalo dřív. Vstala jsem a na devátou se vydala přes kopec do kostela, do dva kilometry vzdáleného městečka. Vzala jsem si pěknou sukni, a těšila se, že zase uvidím všechny své kamarády a kamarádky. Všichni se po mši vyhrnuli zadním vchodem a tam ve skupinkách probírali, co nového. A já s nimi. V létě jsme se domlouvali na koupaliště, v zimě na rybník bruslit. Plánovaly se tam i cesty na diskotéku, nebo se vzpomínalo, co se dělo na akci předešlý pátek. Některým jsme museli připomenout, jak se vlastně dostali domů.

To chození do kostela nebyl však jenom starobylý křesťanský zvyk, středověká kratochvíle nebo otravné sklonění hlavy po uplynulém týdnu. Chození do kostela stmelovalo lidi z okolí, oddělovalo jeden den od těch ostatních v týdnu a dělalo z toho dne svátek.

Po obědě býval doma klid. Každý někam zalezl nebo se povídalo u kávy a nedělní bábovky. Všechen ten tikot a ruch běžných dní, jakoby zpomalil... Existuje jistě tisíce dalších způsobů, jak mít pěknou neděli - výlety, návštěvy, procházky... dá se dělat spousta věcí. Hlavně nezapomenout, že se odlišuje.

Chybí mi to. Teď, musím kouknout na mobil, aby tam na mě symbol toho svatého dne zablikal červeně. Jako by mi tou barvou chtěli říct: Dnes je svátek!

Tereza Sírová, Mladá fronta DNES

Paradoxy

Dnes máme větší domy a menší rodiny. Víc technických vymožeností, ale míň času. Máme mnoho škol a školení, ale míň zdravého selského rozumu. Máme víc odborníků, ale také víc problémů. Víc zdravotníků, ale i více nemocí.

Utrácíme příliš hodně za zábavu, ale radost nemáme. Málo čteme, zato prosedíme mnoho času u obrazovek. Umíme komunikovat přes computer, ale neumíme posedět u společného stolu. Jezdíme rychle, abychom ušetřili čas, ale pořád něco nestíháme. Naučili jsme se pospíchat, ale ne čekat...

Znásobili jsme své majetky, ale zredukovali naše hodnoty. Učíme se, jak víc vydělat na živobytí, ale ne, jak lépe žít! Máme dva platy, ale víc rozvodů. Krásnější domy, ale neúplné rodiny. Přidali jsme roky životu, ale ne život rokům. Máme vyšší budovy, ale nižší charaktery. Širší dálnice, ale užší obzory. Můžeme si dovolit víc věcí, ale těšíme se z nich stále míň.

Cestujeme na Měsíc, ale máme problém udělat pár kroků na návštěvu sousedů. Dobýváme okolní svět a vesmír, ale nejsme schopni ovládnout své nitro a jeho špatné sklony. Máme vyšší kvantitu, ale nižší kvalitu. Rychlé stravování, ale špatné trávení. Víc druhů jídla, ale méně zdravé výživy...

CO s tím? a JAK dál?

Přestaň říkat: „Nemám čas!“ a „někdy jindy“, „snad příště!“... Nečekej na zvláštní příležitost. Ta nepřijde NIKDY! Dnes řekni své ženě, svému manželovi, své rodině, jak je máš rád. Vědomě vyhledávej chvíle, kdy můžeš být s nimi pohromadě.

Vyhledávej to, co přinese víc RADOSTI do života než, jak vydělat víc peněz. Začni používat krásné poháry a číše, které zatím byly ve vitríně jen jako dekorace, a nepoužívaly se, aby se snad nerozbily. Obdivuj přírodu ve svém okolí. Znovu navštěvuj místa, která jsi měl kdysi rád... Udělej si čas na pravidelné setkávání s přáteli a kamarády... Rozvíjej své dobré vlastnosti, ony ti pomohou likvidovat to špatné v tobě... A nezapomínej, že život je pomíjivý a je nám jen propůjčen jako dar. Každá minuta je výjimečná a může být poslední... „Někdy jindy: většinou znamená NIKDY!!! *(Neznámý autor)*

V POSLEDNÍ CHVÍLI

Nevím, jak začít, ale můj zážitek s Bohem mě vlastně zachránil před těžkým hříchem.

Můj život v dětství byl dost složitý. Stejně i moje cesta k Bohu. Moje zkušenost s Bohem je z doby, kdy mi bylo 24 let, měla jsem už 4 děti a přišla jsem znovu do jiného stavu. Už to třetí a čtvrté těhotenství bylo pro mě velmi náročné. Během tří let jsem vlastně měla tři děti! I psychicky mě to hodně vyčerpalo. Neuměla jsem si to vůbec představit a říkala jsem si, že by měl Bůh dát děti těm, co je nemají.

V nemocnici mě zase doktoři přesvědčovali, že to tak nejde, že si moje tělo musí odpočinout, že jsem nezodpovědná vůči svým dětem, že to nezvládnu, že se o ně nebudu moci dobře postarat a že bych to dítě měla dát pryč (to už mi říkali i při třetím a čtvrtém těhotenství).

Když jsme řekli manželovým rodičům, že čekáme páté dítě, jejich reakce jako od věřících lidí mě velice překvapila. Maminka mi říkala, že to s námi není možné, že bychom s tím měli „něco“ udělat. Můj muž na ni hrozně dá, a tak se přiklonil k jejímu stanovisku. Nenápadnou a nenásilnou formou mě směřoval k tomu, co bych měla asi udělat. Měla jsem v sobě zmatek, cítila jsem, že to nemůžu udělat, ale při tom shonu doma jsem v tom začala vidět jakési „vysvobození“ nebo něco jako úlevu.

Když jsem přišla na další kontrolu, pokrčila jsem rameny, a pan doktor to bral jako souhlas. Dostala jsem se do mašinérie vyšetření, ze kterých jako by nebylo úniku. Všechno šlo tak rychle, vlastně v jednom týdnu. Najednou jsem do ruky dostala lejstro, že „zítra“ ráno přijdu na miniinterrupci...

Celou tu dobu jsem si říkala, jestli mi Bůh dá nějak najevo, co mám udělat, nebo aby mi v tom nějak zabránil, anebo něco udělal, naznačil, ale pořád nic. Ráno jsem přišla na místo, zase nějaké vyšetření a potom jsme přišly na pokoj – bylo nás tam asi pět žen. Převlékly jsme se do noční košile a čekaly jsme. Začala jsem myslet na Boha a říkala jsem si: „Tak a teď jsem jako ony. Pane Bože, já nechci být jako ony….“

Přišla sestra a odvedla první. V tom přišla nějaká uklízečka a řekla něco, na co nikdy nezapomenu. Že Einstein se narodil jako jedenáctý a být to v dnešní době, tak by skončil v kýblu...

A to byl ten impuls, kterým mi Bůh vlastně řekl všechno. Rozsvítil mi v hlavě a za to (a nejen za to) jsem mu velmi vděčná.

Když jsem se vrátila domů, sedla jsem si manželovi na klín a řekla: „Taťko, my jsme se ti vrátili oba dva.“

Dnes máme sedm dětí a jde to. Nyní teprve vím, jak moc nás má Bůh rád. Až mám někdy pocit, že si to ani nezasloužím. Nebýt božího posla v podobě obyčejné uklízečky, kdo ví, jak bych dnes žila…

Svědectví maminky sedmi dětí

ZŮSTAT nebo ODEJÍT??

(Tajemství církve)

V posledních letech, zvláště v západní části církve, mnoho katolíků svou církev opustilo díky různým aférám, které se dříve zametaly pod koberec.

Jako školák jsem měl velké štěstí na skvělé kněze, kterým jsem ministroval. Dodnes je nosím v paměti i ve svém srdci. Dodnes si však také pamatuji slova své maminky: „Do kostela nesmíš chodit jenom proto, že pan farář je bezvadný člověk, to by bylo špatně, tam přece chodíme kvůli Pánu Ježíši!“

Prostá, ale velmi moudrá slova. Církev není zájmová organizace, kterou si člověk sám vybírá. Kristus říká apoštolům: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já vás.“ V církvi člověk přece není proto, že je mu tam fajn a že jsou uspokojovány jeho náboženské „potřeby“.

Mnohé v církvi není po její lidské stránce ideální, řada věcí člověka trápí, bolí i přímo štve. Jenomže v církvi nejsme kvůli lidem, ale kvůli Bohu a jeho Synu Ježíši Kristu – jediného Spasitele světa!

Co vůbec lidem církev dává? Navzdory bolestným skandálům, hříšností svých představitelů i všech členů, navzdory mediálním útokům... je toho ještě pořád hodně: Boží slovo, křest, chléb života, pravý obraz živého Boha, také pravý obraz člověka, zprostředkovává smíření člověka s Bohem; ukazuje cestu svobody. Dále nezměrné charitativní dílo, školství, kultura... Je zde však také mnoho lidského, spousta slabosti a hříšnosti... Ale jak se tomu vyhnout, když je to přece ve světě všude. Chci-li mít podíl na pozitivech nějakého podniku, musím umět nést i jeho ztráty. To potvrdí každý podnikatel.

A tak se nesmíme jen ptát, co mi církev přináší, ale také, co já dávám církvi? Co do ní vnáším? Jsem opravdu já ten bezchybný, dokonalý křesťan, který nezatěžuje své okolí svými slabostmi, hříchy, sobectvím? Každý, kdo je pravdivý, musí při pohledu do svého nitra pokorně zmlknout. Ať už je to papež, biskup, venkovský farář, politik... nebo i prostý věřící. Náprava a reforma vždy začíná ne vytahováním třísek z očí těch druhých, ale trámů z vlastního oka.

Ďábel – nepřítel lidského rodu a spásy člověka nás vybízí k falešnému moralizování na účet těch druhých. Po hříchu v ráji ukazuje muž na ženu, žena na hada, ale nikdo nehledí do svého nitra a neřekne:*„Já jsem udělal chybu.“* Je velmi snadné a nezralé odejít a považovat se za jediného spravedlivého mezi ostatními.

Tajemství církve totiž stojí na *nepochopitelné, ba šílené Boží lásce k hříšníkům a všem ztroskotancům.* A právě to je poselství Kristova kříže, které nese světu jeho církev. Trpké a hořké se mísí s nadějí a radostí, protože navzdory naší bídě a hříšnosti nás nebeský Otec stále miluje!

Přestaňme si hrát na spravedlivé a bezchybné (to je Kristem kritizované farizejství!), nesme břemena jedni druhých, a tak naplníme zákon Kristův. Nenechme si namluvit, že v církvi musí být všechno absolutně dokonalé, a nepředstírejme, že to tak je. Nikdy nebylo, není a nebude! Josef Zvěřina, významný český teolog 20. století ve své knize *Odvaha být církví* říká: „Největším tajemstvím pro nás je zlo i v církvi stále přítomné... Kdo toto tajemství neprožil, ví o církvi málo.“

Jsme jenom slabí lidé, ale kde se rozmnožil hřích, tam se ještě více rozmnožila milost našeho Pána. Brány pekelné Kristovu církev nikdy nepřemohou, nepřemohou ani naši víru, pokud se sami od Boží lásky neodloučí-

me. Pokud i my sami cítíme onu bolest nad zlem ve světě i v církvi, a přitom druhé neodsuzujeme, jsme na správné cestě. Se zlem se MUSÍ bojovat, ale každý nechť začne sám u sebe!

Když Ježíš odmítl uspokojovat pouze hmotné tužby zástupů, a proto ho velmi mnozí opustili, v naprosté svobodě a zřejmě také s úsměvem na tváři se obrátil na své učedníky: „I vy chcete odejít?“ Petr, člověk slabý, mu pokorně odvětil: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme poznali a uvěřili, že TY jsi ten SVATÝ – BOŽÍ !“

Z myšlenek P.Ctirada V. Pospíšila

Poustevník a loupežník

V pustém lese žil jednou jeden velmi zbožný poustevník. Přesto, že terén byl dost nepřístupný, lidé ho často vyhledávali, neboť zjistili, že jeho modlitby jsou jaksi účinnější, než ty jejich. Na okraji hlubokého lesa vedla obchodní stezka. Na ni často kupce přepadal loupežník. Ten také jednou přišel za poustevníkem a říká mu: „Když se modlíš za tolik lidí, modli se i za mě a popros Pánaboha, aby mi pomohl z mého zlého života uniknout. Jestli to neuděláš, zabiju tě!“

Loupežník odešel a dál přepadal kupce a pocestné. Za nějaký čas přišel opět k poustevníkovi a řekl mu: „Ty se asi za mě nechceš modlit, ale já tě za to jednou zabiju!“

Přicházel často a říkal pořád totéž. Jednoho dne už přišel s úmyslem, že poustevníka skutečně připraví o život. Poustevník mu však namítl: „Když mě chceš zabít, tak nejdříve připravíme hrob. Pomoz mi sem přitáhnout ten velký kámen, který mi pak na hrob položíš. Budeš pak mít s mým pohřbem méně práce.“

Odešli nedaleko pro veliký kámen. Loupežník se namáhal a ze vší síly se snažil kámen nadzvednout. Poustevník však dělal všechno naopak: tlačil kámen k zemi a ten se ani nepohnul. „Loupežník to zpozoroval a rozkřikl se: „Když mi nepomůžeš, nemohu sám kámen zvednout. Namáhám se a ty mi moji práci jen stěžuješ a kazíš!“

Na to poustevník odpověděl: „Víš, milý bratře, o co mi jde? Proč se mám já za tebe modlit a prosit Boha, aby ti pomohl vybřednout z hříchu a tvého zločinného života, když TY SÁM neděláš proti tomu vůbec NIC, ale stále žiješ tak, jako jsi žil předtím?“

Ze sbírky „Moudrost poustevníků“

Myšlenka na listopad – památka zemřelých

Dvanáctiletý chlapec, umírající na leukémii, si zapsal do deníčku: „Život je takový zvláštní dárek. Nejprve si myslíme, že je to napořád. Později poznáváme, že je to víc PŮJČKA než dar... *A půjčky se musí vracet!!!“*

Martin HOLEČEK z Lucernu se svými rodiči v den slavnostní přísahy u papežské Švýcarské gardy **6. května 2012.** v Římě. Přísahu konají každý rok v tento den všichni noví rekruti za uplynulý rok (letos jich bylo 26). 6. květen je totiž výroční den 147 padlých gardistů v roce 1527 při velkém plenění Říma (Sacco di Roma) vojsky císaře Karla V. Díky gardistům se podařilo papeži Klementu VII. utéci do Andělského hradu. Bylo to tedy krátce po založení Švýcarské gardy. Její vznik se datuje 22. ledna 1506, kdy prvních 150 mužů doputovalo pěšky ze Švýcarska do Říma.

Malá zajímavost: Před několika lety moravské krejčovské družstvo v Třešti ušilo gardě 60 historických uniforem a další potřebné kusy se stále dodělávají.

Přísaha se konává ve dvoře sv. Damase, za špatného počasí (jako tentokrát) v audienční síni papeže Pavla VI. Po nástupu nových gardistů přečte velitel gardy text přísahy, pak každý gardista přistupuje k praporu gardy, kterého se pevně drží levou rukou, pravou pozvedne se vztyčenými třemi prsty (na znamení Boží Trojice) a přísahá věrnost papeži i s nasazením vlastního života.

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

Zürich: každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49 (***přátelské posezení*** ve farním klubu po mši svaté každou ***poslední neděli*** v měsíci!)

Winterthur: každou sobotu v **18.00** hod. provizorní sál na parkovišti u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1 (***přátelské posezení*** u kafé po mši svaté každou ***druhou sobotu*** v měsíci!)

Bern: každou **1.** neděli v měsíci v **09.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinistr. 26

Aarau: každou **3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)

Luzern: každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93

(V Bernu, Aarau i Luzernu po mši svaté také ***přátelské posezení*** u kafé)

Každá středa: SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii v Zürichu na Feldstr. 109 od **20.00** hodin v kostele Dona Bosca. Po mši pokračuje setkání ve velkém sále pod kostelem.

Každý čtvrtek: SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco, od **19.45** mše sv., po ní modlitba růžence; v postní době pobožnost „*křížové cesty*“, v měsíci květnu „*májové pobožnosti*“.

První pátek v měsíci: slovenská mše sv. ve **20.00** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich

Slovenské mše sv.: v Zürichu: každou neděli v **09.30 hod.** v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v Basileji: každou **2.** a **4.** neděli v měsíci v **18.00 hod.** v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v Bernu: každou **2.** a **4.** sobotu v měsíci v **17.30 hod.** na Taubenstrasse v blízkosti hlavního nádraží
v Ženevě: každou **1. a 3.** neděli v měsíci v **16.30 hod.** v kostele St. Julien, 3,Rue Virginio Malmati, Mayrin 2. **POZOR!!**
v Lausann: každou **3.** sobotu v měsíci v **16.00 hod.** v Chapelle du Servan, 12, Ch. Eugéne-Grasset

Aktuální informace České i Slovenské misie najdete také na www.slovaci.ch !!!

MIMOŘÁDNÉ AKCE A VYJÍMKY

ZMĚNY ve WINTERTHURU: Od srpna 2012 probíhá generální přestavba kostela St. Ulrich-Rosenberg i celého farního centra a potrvá asi jeden rok: do srpna 2013!! Po tuto dobu se pravidelné české bohoslužby v sobotu v 18.00 hod. konají ***v provizorním sále na parkovišti u kostela.***
Během podzimu je zrušena pouze mše **8.9.** (v neděli 9.9. se koná „Oasenfest“ – společná mše všech národnostních skupin) a **10.11. 2012**

◆

SETKÁNÍ MISIONÁŘŮ: 10.–25. září budu v Kanadě, kde společně s českými krajanskými faráři strávíme 2 týdny dovolené a zúčastníme se konference českých krajanských misionářů v Torontu s Otcem biskupem Esterkou.
V tu dobu mě zde ve Švýcarsku bude zastupovat salesián P. Jan Komárek.

◆

SETKÁNÍ V ŘÍMĚ: Konference Českého náboženského střediska VELEHRAD a týdenní pobyt i ostatních přihlášených krajanů se letos koná od **06.** do **13. října 2012**. *Ubytovací místa jsou ještě volná*! Možnost se přihlásit přímo v poutním domě, T: 0039-06 636 256 nebo přes email: velehrad.roma@gmail.cz Jedna noc stojí asi 30,- Euro na osobu, ubytování ve 2-3 lůžkových pokojích. Dopravu si zařizuje každý sám.

DEN NÁRODŮ (Tag der Völker) – setkání všech národnostních skupin (Poláci, Češi a Slováci, Tamilové a Indové), které slaví své bohoslužby v zürišské farnosti Herz-Jesu Wiedikon se koná letos v neděli **30. září 2012.** Společná mše sv. začíná v **10.00** h., po ní následuje APÉRO s ochutnávkami národnostních specialit. ***Večerní česká mše tento den se již NEKONÁ!***

◆

PAMÁTKA ZEMŘELÝCH – každý rok v měsíci listopadu vzpomínáme na naše zemřelé, modlíme se za ně a slavíme za ně mše svaté. Také v rámci České misie ve Švýcarsku budeme na naše drahé zemřelé pamatovat na všech místech, kde se konají české bohoslužby.

◆

VÁNOČNÍ BESÍDKA **pro rodiče s dětmi** je naplánována na neděli **16. prosince** 2012, začátek v **15.00** hod. v sále Italské misie, 1. poschodí hlavní budovy na Feldstrasse 109, Zürich. Možnost parkování ve dvoře misie zdarma (vjezd mezi kostelem a Tankstelle AVIA z Hohlstrasse). Od hlavního nádraží BUS č. 31 směr Schlieren, zastávka Bäckeranlage. Hlásit se můžete od **začátku prosince** u sekretářky misie paní Jany Jobové, T:**055-2405222.**

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044 –241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich , T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch